

Orașul viitorului

Orașul viitorului, societatea viitorului, omul? Cum va arăta, cum va trebui să arate?, spre ce *meleaguri* va migra societatea, utopice sau distopice?

Cuvintele cu care plecăm, noi, cei de acum, într-o călătorie imaginară către viitor sunt: incertitudine!, tehnologie și tehnologizare ce vor duce către automatizarea vieții. Unde se va plasa omul într-o astfel de societate?, care va fi menirea, sensul nostru, cum ne vom potoli „setea” de a fi de folos?, în condițiile în care multe din atribuțiile omului vor fi satisfăcute de roboți?! Nu știu cum m-aș raporta la o astfel de lume, pledez pentru echilibru!

Eu, când mă gândesc la viitor, îmi imaginez o lume fericită: fără războaie, fără poluare și fără acest virus care ne ia cei mai frumoși ani din viață. Lumea mea perfectă este destul de simplă!

Nu m-am gândit la perspectiva de a fi arhitect, însă, de-ar fi să fiu..... .

De-ar fi să proiectez orașe, aș proiecta orașe ținând cont de principiile generale ale arhitecturii: durabilitate, utilitate, frumusețe și echilibru dintre construcție și natură.

De-ar fi să proiectez orașe, aș construi orașe-albastre, albastre ca stare de spirit, de ieșire din postumanism.

De-ar fi să proiectez orașe, aș construi orașe-vise! În fond, ce este un oraș? O cartografiere a sufletului omenesc, a societății și a nevoilor acesteia, o cartografiere a ce este omul, a ce îl definește ca specie: creativitatea, cogniția, căutarea transcendenței., unic deținător al unei coloane a spiritului, pe lângă cea vertebrală.

O cartografiere a omului, așadar! Și cine sau ce este omul în era post-umanului? Laurențiu Malomfălean, în volumul colectiv “ Postumanismul ”, spune: “De ce nu ar ține dezvoltarea tehnologică tot de o formă de umanism, de împlinirea idealurilor umaniste? O prelungire, pseudopodă tot a “*umanului*”, a “*umanității*” din noi!”

De-ar fi să proiectez orașe, aș construi orașe-umane, ce probează autenticitatea noastră. Parafrazându-l pe domnul Andrei Pleșu, gândesc și spun așa: orașul, la fel ca și casa ce reprezintă celula în țesătura mai mare, trebuie să respecte firescul, “o anumită intuiție a scării umane.”

De-ar fi să proiectez orașe, aș ține cont de spusele lui Umberto Eco: „Progresul nu constă în mersul înainte cu orice preț.”

De-ar fi să construiesc orașe, aș proiecta orașe ce dau mâna cu natura. Revin la cuvintele lui Andrei Pleșu, care spune în acest sens: „Casa, orașul trebuie să intre în dialog cu pomii, cu clima, cu vegetația în general; nu trebuie să le substituie.” Așadar, orașe ce-și dau mâna cu natura, însă nu aș minimaliza, reduce până la uniformizare deoarece atunci orașele nu-și vor mai da mâna cu OMUL. Nu ader la ideea de cartiere standard, cu case trase la indigo, pledez pentru diversitate. Suntem diverși deci și casele, cartierele, orașele trebuie să denote acest fapt, să spună ceva despre personalitatea noastră. Casa inteligentă nu trebuie să substituie omul inteligent, locuitor al ei. Cred că într-o casă “*prea inteligentă*”, tehnologizată la maxim, locatarul își pierde creativitatea, la fel și în țesătura mai mare: orașul!

De-ar fi să proiectez orașe, aș construi orașe ale solidarității! Locuințele oamenilor nu s-ar schimba prea mult pentru că sunt perfecte așa cum sunt, însă în *Orașul viitorului*, nu ar exista persoane fără casă. În orașul viitorului pe care mi-l doresc, spitalele vor avea diverse aparate inovatoare, cu ajutorul cărora se vor putea trata mai eficient bolnavii, iar cercetătorii vor fi descoperit tratamente eficiente pentru majoritatea bolilor grave.

De-ar fi să proiectez orașe, aș chema la masa de lucru peisagiști, ecologi, sociologi, istorici, oameni de cultură și patrimoniu, pentru o abordare complexă, multidisciplinară, în acord cu complexitatea firii omului, viitor locuitor al orașului.

Acum, când mi-am *cartografiat* toate gândurile cu privire la această temă, mă așez la masa de lucru, *proiectez orașul viitorului* !

Când proiectez orașul viitorului, plasez în centrul său coloana infinitului lui Brâncuși, ca simbol al "*anatomiei spirituale*" a omului, al setei sale de idealuri nobile, de verticalitate și frumos. De la acest simbol central, se înfiripă centrul orașului: centrul vechi și centrul nou, ca o călătorie prin și între timpuri. Artere paralele, pline de vegetație, pornesc de la Coloana infinitului, tăind o sferă imaginară în planuri longitudinale, și amintind de meridianele Terrei.

Când proiectez orașul viitorului, îmi imaginez centrul vechi plin de clădiri tematice, clădiri ce aduc în prezent atmosfera trecutului: antichitatea, evul mediu, un fel de muzee vii, multifățetate, cu tot ce caracterizează o anumită epocă, de la stil arhitectural până la pictură, îmbrăcăminte și multe altele. Astfel, orașul va avea mister și istorie!

Vă imaginați un oraș al viitorului în care centrul nou va fi alcătuit din *cartiere hub-uri*, ce proiectează, prin arhitectură și dinamică, spirit și culoare, temperamentul uman? Aceasta e propunerea mea! Proiectez, așadar, *cartiere sangvinice*: explozii de culoare, grafitti, arhitectură în stil Gaudí, artă, muzică, exaltare, exuberanță; *cartiere colerice*: clădiri cu arhitectură modernă și futuristă, materiale transparente, translucide, mountain-rousse ca simbol al spiritului coleric; *cartiere melancolico-flegmatice*, oaze boeme, ale căror schelet arhitectural se va baza pe stilul clasic-baroc, locuri reverie, parcuri și fântâni. Astfel, orașul va avea personalitate!

Când proiectez orașul viitorului, *clădirile-casă* vor fi case și nu blocuri, construite din materiale cu impact minim asupra naturii: luturi, lemn sau alte materiale prietenoase cu natura. Mașinile, casele, iluminarea stradală se vor folosi de energia soarelui, captată de panouri solare.

În proiectul meu tehnic, un loc aparte îl ocupă zonele pentru copii, *orașelul copiilor din orașul viitorului*. Aici voi excela, și știți de ce? Fiindcă mă voi inspira din arhitectura naturii! Da!, arhitectura naturii, surprinsă atât de frumos de către Ernest Haeckel în a sa carte: *Forme de artă și arhitectură în natură*.

Proiectez căsuțe ale copiilor ce imită scheletul *foraminiferelor*. Folosesc ca material calcarul și creta, culorile sunt fosforescente, iar înăuntru vor fi spații de joacă, poate chiar pe discipline. Toboganele vor *pluti* printre *radiolari* reconfigurați, caruselele vor semăna, ca design, cu *peromeduzele* iar fântânile arteziene vor avea înfățișarea unor *siphonofore*. Toate materialele vor imita cât mai mult originalul. Pe margine vor fi arbori în dialog cu schelete imense, reconfigurate de *diatomee*, acestea din urmă servind la producerea oxigenului, prin tehnologie.

Orașul meu va fi viu, colorat, cu spații verzi și idealuri, va miza pe cultura înaltă și pe valori, va fi ancorat în prezent, neuitând de trecut, va folosi energii alternative, energia soarelui, în primul rând, prin crearea unor *tehnocloroplaste*, poate, însă cuvântul de ordine va fi *echilibrul*, în toate, nimic nu va fi în exces, pe frontispiciul acestui oraș vor fi scrise cuvintele lui Pitagora: „În viață, omul trebuie să respecte *limita*, adică ordinea și măsura. Limita este principiul care guvernează întregul Univers și îl organizează.” Astfel, orașul își va purta oamenii în călătoria lor prin viață, fiind un vehicul de netăgăduit.

Închei într-o notă filosofică, spunând: *Orașul sunt chiar eu!*